

Maria Soul : A Szív tanítása II.

Nadja

Nadja utazás előtt leül lakása legkedvesebb sarkában a parkra néző ablak elé, s hagyja, hogy lelke szabadon az ismerős fák koronája fölé emelkedjék. Összeszorult szívvel hallgatja, ahogy a mellette lévő kis szobából a fia alvó szuszogása kiszűrődik. Nem a kétségek, nem is a szomorúság, hanem a hihetetlen vonzás megmagyarázhatatlan ereje az, amitől megrendülten hallgatja ennek az utolsó éjszakának a legnagyobb csodáját, gyermeke nyugodt lélegzését. Már akkor tudta, hogy ez az a szál, amelyen keresztül egymással lehetnek, mindig tudhatnak egymásról. Ez a láthatatlan szál közvetít kettejük között, s tudja, hogy a legnagyobb erő ez, mindkettejük életének oldója - kötője. Keveset aludt és álmában is utazott. Forgószél vitte és hullámok dobálták, hajótörés fenyegette az utolsó éjszakán. Se inni, sem enni már nem tud, kísírt szemekkel a bőröndjét nézi. Vajon elbúcsúzott-e mindenkitől? Kell-e egyáltalán búcsúzni?

Bella

Bella a fürdőszobában mosakszik, fia álmosan csoszog ki hozzá és a hátára borul, jó reggelt kíván. Az utolsót, sokáig.

Indulásra készen. Bella még visszafordulhatna, de elszántsága erősebb mindennél: most helyre hozza életét. A próbálkozások kilátástalan örvényén kíván túljutni. Biztosan van valahol, egy megfelelő út. Ha visszafordul több élete is bánja. A lift nem az utcára, hanem mélyebbre, a sötétség pereméig viszi. Félelme árnyai kísérik a napsütéses reggelen. A bőrönd ennek ellenére a kisebb csomagokkal együtt sem nehéz. Gyalog megy az állomásig. Minden lépés fontos, hiszen most valami új kezdődik, átírni kívánja élete könyvének előregedett mintáit. Visszafogja sietősen szapora lépteit, mintha le akarná késni a vonat indulását. Hiába, hiszen még így is előbb odaér. A vonat ablakon keresztül távolodni látja megszokott kis városának házeit. Tágas tér nyílik meg előtte ismeretlenül. A magány vonja magához, s észre sem veszi, hogy a kálauz a jegyet kéri tőle. Idegenül ismerős érzés keríti hatalmába.

Talán örülhetne is, hiszen most hozta meg élete legnagyobb döntését. Igyekszik minden pillanatot megélni, hogy bármikor emlékezni tudjon. Sok törvénytől szabadult meg az elmúlt hetek tépelődéseiben.

Jázmin

Jázmin a vonat megérkezése után egy vendéglőben narancsos teát iszik, mivel az a bizonyos falat még kerüli a torkát. A gép indulásáig találkozik egy barátnőjével. Éva viszi ki a reptérre, ahol már várják, hogy többekkel együtt szálljon fel a gépre. Minden a legnagyobb rendben is lehetne, hiszen nem is kell egyedül repülnie.

Jázmin most találkozik először utitársával, aki rendkívül csendes. A főbb irányadó szavakon kívül a hosszú repülő út alatt nem sokat tud vele beszélgetni, így maradt Jázminnak a gyógyító csend társasága.

Judy

Judy a repülőn az embereket figyeli, ahogyan automatikusan az előttük lévő tv képernyőre tapadnak. Vajon így utaznak hosszú órákon keresztül? Csak a legkevésbé választják az egymással való beszélgetést vagy az olvasást. Mivel esze ágában sincs egy tévét bámulni, inkább ír. Fiára gondol, vajon mit csinál. Aggodalom lép a szívébe és nagy helyet kér, de a szíve bölcsen elutasítja. Ahogy a füzetet kinyitja a fehér papírról képek torlódnak szeme elé. A barátai arcát látja, anyja megengedő hangját hallja, fiát öleli. Egy kis ideig még nem tud írni, de amint a körülötte ülőkre néz, az érdektelen kérdés nélküli tekintetekre, amelyek a tévét bámulják, belefúrja magát a papír rései, a tinta és a szavak mágiája közé.

Egyre inkább nem értem, mit keresek ezen a járaton, no és az útiránnyal pedig egyáltalán nem értek egyet. Nem úgy tűnik, hogy ebből a távolságból sűrűn haza lehet utazni- írja. Nem eszik túl sokat, inkább egy Whiskyvel oldja gyomra szorítását.

Jill

Talán még felesleges életem feladatáról faggatózni - mondja magának Jill, miközben már biztos benne, hogy akárhogy is, de Tomhoz csatlakozik. Jill egy éve vált el és máris egy másik kapcsolat felé repül. Ahogy Ő mondja „ugrik”. Maradhatott volna egyedül is, hiszen nagyon jó volt és nyugalmas. Kellett nekem ez a sok kihívás és kérdés? Hogyan élhet az ember a hullámok között? Majd most mindenre fény derül, ennek már így kell lennie, hiszen nem vagyok már fiatal sem, ez az utolsó nagy ugrásra való lehetőségem.” - biztatja magát és tekintetét a felhők fehér habjára emeli, így engedi útjára tévúton tekerő gondolatait. Eltette könyvét, feleslegesnek tartja, hogy másoktól is megkérdőjelezhető gondolatokat nyomjon a fejébe. Inkább a csendbe fúrja magát, innen szemléli a körülötte és a benne történeteket.

Maria

Maria csak néha lát ki az ablakon, mégis megérinti a felhőkön siklás végtelensége, a mindennek fölé emelkedni. A problémáknak nincs helye a csendben. Az „én” fölött, kitágul a világ és a végtelen felé veszi az irányt. Fraktálok titkai. Világok világának a világai. Mekkora egy ember? Inkább mekkora egy ember gondja! Ehhez képest micsoda felfordulás van belőle. Akár már itt is vége lehetne ennek az életnek. Ilyen álommal ebben a környezetben talán a legszebb lehet elmenni. Máris a magasokban és a végtelen kékben. A kegyelem szárnyain az áldásos pillanatok telítettségében. Talán megszólít bennünket egy harangszó, mely lelkünk szabadságát idézi. Egy kis öröm csepp gördül szeme sarkából, ahogy döntése szabadságának fájdalma érinti.

Dina

Minden eltűnik az idő ellílan, mint a kámfor. A város úgy süllyed el az elvétett pillanatokban, mint az iszapban a kő. A létezés tágasságában Dina lelke felszabadul. Parányi énje, a homok szemecék között elkeveredik és az óceán hatalmas végtelenjébe merül.

A készülődő sötétség int: indulni kell. Kipirosodott orral, lefagyott kis kezeivel hazafelé indul. Minden elcsitul miközben az égre simúl a sötét éjszaka

Kate

Hetek teltek el Kate érkezése óta. Első lépéseit Roberto az Óceánhoz vezeti. Kate ekkor még nem is sejti, mennyi végtelen órát tölt még együtt az óceánnal, hiszen a következő hetekben Roberto gondoskodó figyelme mellett, az óceán veszi őt gyámolításba. A város messze van, így a legtöbb időt Kate az óceán közelségében tölti. Így a legjobb mindenkinek, hiszen nehezen veszi fel az átalakító folyamatok ritmusát. Időre van szüksége, lelke csak később érkezik. Semmit nem tud úgy csinálni, ahogy megszokta. A szél is keményebben, nyirkosabban és hidegen fúj és még nem is ismerik egymást. Leginkább a durcás harag béleli ki kettejük között a lehetőségek terét.

Vízont az óceán, az „öregasszony” - ahogy Kate hívja - a nyílt partszakasszal és a sós élet cseppjeinek hideg nedűjével fogadja. Hiába szeret úszni, az úszásra még várnia kell. A víz rettentően hideg és ez a nyirkos nyári szokatlan klíma sem biztatja a megmártózásra. Inkább feltűrt nadrágszárral sétál a hideg szélben és a forró napsütésben a parton, ahol a semmi. Még egy sirály sincs az égen. Csak az óceán, a szél és ő. Leülni nem érdemes, hiszen az erős szél mindenhová befújja magát. Hargaszik is rá, mert sosem hagy nyugtot, izgága és kiszámíthatatlan. Sündörög körülötte, mint egy kutya aki szagot vesz ismerkedés előtt, de odébáll, mert más érdekesre bukkan.

Julia

Julia a hideg ellenére bemelegszik a vízbe, de csak annyira, hogy a víz és a homok érintőjén, a legszélén sétálhasson a már partra érkező megadó hullámok símogatásában. Ahogy legugol a hullámok felerősödnek üdvözölik őt. Ez volt az első közös pillanat, amikor megértette a hívást az óceán felől. Az óceán Julia lábaira fonja magát.

A szív örömeiben a lábak is egyre lendületesebben követik a parti homok és az óceán által megszabott irányt. A szél is csatlakozni kíván, de továbbra sem jut tovább a szaglászás bátortalanságánál, így inkább mindhármójuk mögött halad negyedikként, vagy előre szalad. A szél is örül, ahogy Julia az óceánnal együtt szalad és az apró fodros hullámok nevetve omlanak széjjel a lábai érintésében.

Iza

Peter távozása után a kertkapu csapódik. Iza mezítláb sétál a kertben. Csípős a nyári reggel. Harmatcseppek ébresztik, s figyelni, ahogy az ágyban átmelegedett lábai felolvasztják a föld felszínén kihült apró kis rögöket. Iza a lábujjait szemléli, ahogy belefürödnek a hideget őrző fücsomók közé, majd arcát felemeli a kora reggeli napsugár fényébe. Szívét karjaival védi a hideg elől, így fonja körbe derekát szó nélkül a szél, s kíséri vissza, a még meleg szobába. Ahogy a papucsba bújtatja harmatcseppektől fénylő lábát és meleg pulóvert húz magára, az ablakon keresztül meghallja az óceán morajlását. Nagy lélegzettel kitarja a csendet, majd a reggelt üdvözlő madarak csivitelésére lesz figyelmes, akik szorgos munkába kezdenek. Az óceán morajlása a tea főző sípolásában oldódik fel. A tea illata meghitt közelséget varázsol a konyhába. Iza magára borít egy plédet és befújja magát a fotelba. A teásbögre melegével együtt fogadja el a konyha hidegét, ami jegesre dermedti az ablakon lefolyó párákat. Marad a forró teásbögre fűtötte fotel melegében. Sosem fázott ennyire.

Jade

Jade az üres teás bögrét csendesen a padlóra teszi és pléddel takarja be magát. Szemeit becsukva könnyed, otthonos biztonságot érez. Édesanyja jut eszébe, aki fél éve mozdulatlanul fekszik, s ha beszél, csak a múlt árnyairól szól, mert a múlt megszépült emlékeiben él. A telefont már nem veszi fel, pedig mennyi és mennyi megosztani való volna, ami még neki szólna. Jade torkát a tehetetlenség fájdalma ragadja meg, amitől hirtelen hideg lett a takaró alatt. Máris vacog. Amikor kislány volt, milyen jó volt az anyuhoz bújni. „Elmosogattam” - mondta, mikor a vasárnapi finom ebéd után még a tányért is kinyalta. Édesanyja csak mosolygva a mosogatóba csempészte a tányért.

Lili

Tiszta a levegő, ragyog a Nap. Egy felhő sincs az égen. Lili többekkel együtt nevetve sétál az őszi parton. Átlátszó az égbolt és a szél sem fúj, ami teljesen szokatlan. Az óceán úgy hullámzik, mint a Balaton. Vadkacsák terelgetik egymást a parthoz közel oda, ahol kenyeret szórnak nekik. A hétköznapi túlradásait itt a parton, a reggeli ragyogásban, a víz kövek közötti szürcsögését hallgatva egyensúlyba lehet hozni. Lili arcát a naphoz emeli, karjait kitarja, s megengedi, hogy lelke szabadon repülhessen a sirályokkal a végtelenbe.

Léna

Léna a hűvös reggel elől egy kávézóba kucorodik. Nem kávézik ugyan, de szereti a kávé illatát, ahogy a kávézó reggeli atmoszféráját és a felszolgáló férfiak kedvességét. Teát kér és szokásával ellentétben most fekete teát iszik. Kedveli a szertartást, ahogy a forró víz, a csésze és a tea találkozásánál a víz csurgásának csendje fonja egybe. Ázik a tea. Amint a sötét barna megfesti a vizet egy képet lát, elhessegeti, ráönti gyengéden a fehér tejet. Már a szájában érzi a kesernyés, selymes ízt. Mélyen beszívja az aroma illatát és kivár. Felmelegíti kezét a forró csésze oldalán, s hagyja, hogy a teagőz az arcába simuljon. Emberek jönnek mennek, az utcán sietve munkába rohannak. Láthatóan egyikük sem örül a hétfőnek. Különösen itt, ahol már kedden készülnek a hétfői "partykra".

Dóra

Milyen sokféleképpen lehet élni, - mosolyog Dóra -, s mégis ahogy érdemes, arra kevesen vállalkoznak - mondja. Érthető, hiszen az túl van a szórakozáson, a szórakoztatón és fontosságán. Jut eszembe, mondja Emmának: Nagyon sok fontos emberrel találkoztam az elmúlt időszakban. Amolyan magas beosztású, kishatalmasokkal, akikhez képtelenség, legalábbis csak bizonyos szabályokon és papírokon keresztül lehet elérni, vagy úgy sem. Meglepő, hogy a legtöbbször nem rendelkezik azokkal a készletekkel sem, ami a legegyszerűbb emberi kapcsolattartáshoz szükséges és elengedhetetlen. Dóra elengedően hátradől a székben, mélyen kifújja a levegővel az értetlenséget. Megvárja míg Emma jelez. Ez van. Ez is. Csend van, s ahogy az ablakon kinéznek verebek csoportja jelenik meg az elhagyott morzsák körül. A verebek megvárják egymást, mindegyiknek jut egy kis falat. Elrepülnek, majd újra visszatérnek, kicsit várnak, keresgélnek. A morzsa elfogyott.

Zina

Szeretem a reggeli nyújtózást, a ráérő az időn túli pillanatok csendes suhanását, - süpped az ágy puha párnái közé Zina. Olyan ez, mint az anyaméh. Köldökzsinór a lélegzet. Ahogy a talpa a padlóhoz ér, gerincében enyhe zsibbadás fut végig. Már élőbb vagyok! -kiállt fel.

Nadin

Nem is gondoltam volna, hogy ez a domb ennyire messze van. Hol van a teteje?- kérdezi Nadin. Kicsit izgulok, vajon a lábaim hogyan bírják ezt a meredek emelkedést. Rengeteg madár van az erdőben. Új dallamokat is hallani. Az óriási fák kibökik az eget. Sosem láttam ekkora fákat. Lihegek. Úgy látszik a tudómnak is jól jön ez a kis erősítés. Egyre mélyebbre lélegzem. Egészen a talpamig, így gyógyítom a lábaimat. Ez aztán egy magas és meredek domb. Nyakon csípem az elbizonytalanodást és tovább megyek. Ennek a lábak is örülnek. Talán ők sem gondolták, hogy ezt a dombot megmászni tudják. Pókháló ragad az arcomra, egyre sűrűbb, szűkebb az ösvény. Nadin hátizsákján is fennakad a ragacsos háló, ahogy táskáját maga elé fogja. Hirtelen minden elcsendesedett. Nadin megáll és a madarakkal együtt rezzenéstelenül fülel. Semmi sem moccan, a levelek is mozdulatlanok. Várunk.

Nóra

Nora a zaklatottságtól átfagyottan omlik a forró homokba. Már alig győzte kivárni, hogy átmelegedhessen a tűző napon. A szívéen lélekcspepek várják az utolsó ugrást a mindenség végtelenjébe. Bátorság, s egy lélegzettel kijjebb vagyok - mondja. Az arcát a napba tolja, s hagyja, hogy a szemében lévő maradék könnycspepek felszáradjanak. A szél az arcához bújik. A „de jó élni” teljesség érzésével - fúrja testét a homokba. Nő vagyok, asszony, földből való, egymás szívébe érő, egymás lélegzetét belélegező a *mindenség* ölében itt a parton, a nappal, széllal, vízzel együtt nő.

Maria

Rohan a világ, rohannak az emberek. Rohannak az égen a bolyhos felhők. Rohan a pulzus, rohan a szív, rohan a szeretet. Így rohannak el a lehetőségek is és lehet, hogy az egész életünk? Szoknyámat a szél lebbenti, mintha alá akarna nézni, játékos szelíden a blúzomba kapaszkodik. Élvezem, ahogy a kavalkádban megérint a nap, meglökdös a szél és lassú léptekre hívnak a sétáló madarak. Ahogy egy padon leülök, egyik lábamat a másikra emelem, két térdem közé fogom a szelet. Figyelem az embereket és lassítom és fogom vissza a megjelenő sietséget. Milyen ismerős így ülni a padon! Kislány vagyok és a lábamat lóbálva sikongatok a májusi napfényben. Gyerekek szaladgálnak körbe-körbe a teljességet idézve, a csúzda körül. Felszabadult kacagásuk az éging száll, válaszul a madarak csivitelnek.

Alda

Talán a legjobb, ha felhívom- viaskodik magával Alda. Igen felhívom és egy találkozót beszélek meg vele. Minden itt van ! Süt a nap, csodás délután van, a süti éppen elkészült, még meleg. Lefutok és veszek egy kellemes bort is, így egyszerűen ez bőven elég egy májusi délutánhoz. Alda szinte berobban az utcai tömegbe.

A magasodó házak között a levegő forrón pezseg. Vajon milyen íz lenne a legmegfelelőbb? Száraz fehér! A vásárlás és a készülődés ébresztik Aldában a vágyat, már a borhoz is ezzel a telítettséggel nyúl. Ez jó lesz!

Könnyedén felszalad a lépcsőn, nyitja az ajtót. A lakást elárasztja a fény, s ahogy a táskájából kipakol, megcsörren a telefon. Szívében halk, erőteljes dobbanás. Ő az!

Igen, akkor várlak...

Karin

Még mindig esni akar – áll az ablak előtt Karin. Hát essen. Megadóan leül és szemléli az ablakon legördülő esőcseppeket. Hajnali tea gőzölög, kellemes illata reggelire hív. Karin fürdőköpenybe burkolózik, majd zoknit húz. Kicsit hűvösebb van.

Élvezi, ahogy a meleg megbújik a lábujjai között. Micsoda reggel!

Zubogó vízesés a város, hömpölygő víz mossa le a házak, fák, a tér és a járdák porát. Micsoda nagytakarítás! Vajon hogyan öltözzek?- kérdezi magától, majd nevetve válaszol magának: Egy esernyő nem is elég!

Gréta

Felhők mögül kacsingat a nap. Néhol az ég kékje is megvillan már. Gréta léptei ritmusára lengeti kezében lévő kabátját és a vállán lévő táskáját. Busszal megy, majd gyalog, s kacsázik a tömegben az emberek között. Alig várja, hogy kezében a kosár megteljen friss zöldséggel és gyümölcssel. Mindjárt a piacon vagyok!-mondja lelkesen. Szeret a piacon nézelődni és a legkívánatosabbat kiválasztani. Sőt, néha megkóstolni is! Szívesen alkudozik is és beszélget az árusokkal: „ Az idei termés és az árak, mi kell a jó terméshez, milyen a jó föld és hogyan terem bőségesen... Milyen csinos ma kedves, milyen szép a mosolya...” - kacsint rá a sajtos ember! A szombat Gréta napja, ezért ma egy jót főz úgy, hogy a következő hétre is jusson.

Vanda

Vanda korán kel, hogy lássa a napot felkelni. Az utcán csend, alszik a város, alszanak a padok és a hinták. Még a haját sem fésüli meg. Egyszerűen csak így, ahogy felkelt az ágyból, indul a kert végébe a napfelkeltével találkozni. Magára kap egy meleg pulóvert az ajtó melletti kanapéról a nyirkos reggeli hideg ellen. Amint az ajtót becsukja, megjelenik a szél. Int Vandának, hogy merre induljon el. Vanda elfogadva a hívást egy farönkőn, a szél mellett foglal helyet. A nappal és széllel együtt csendben ébrednek.

Lea

Csak meg ne mocsanj, ne rezzenj! Figyelj éppen most érint a pillanat, letérdel eléd az idő, öleli a pillantásodat. Csak meg ne mocsanj, ne engedd, tartsd ki, tartsd és oldódva engedd, hogy mint lágyszellő a létezés fuvallata megérintse a válladat! Icerégés, mocoogás, gondolat, nem soká jutsz velük... Lea egy zen könyvet hozott magával a partra, éppen ezt olvassa, amikor a mellette tomboló turisták hangoskodására lesz figyelmes. Itálosan ugrálják körbe a tűző napon. Félni kell, hogy rosszul lesznek. Nem nagyon törődik velük, így hamarosan arrébb mennek, másokat bolygatnak, csak később hallani, hogy valaki kiabál velük. A zen hűsít, ahogy a levelek árnyékafolyik a nyál, csorog a patak, a ruhádon megjelennek az esőcseppek. Patak vagy, a légzés közepén tart. Fájdalom idézi a torlaszokat a testben. Csak tartsd oda a hátadat, meg se rezzenj. Engedd a réseken át a finom, könnyed áramlást...

Ivonn

Még pár perc és elkészül a tészta, sűrög fakanállal a kezében Ivonn. A tésztán kívül minden más az asztalon. Kellemes vörös bor, sült zöldségek és krémes sütemény, no és a gyertya a virág. Ivonn a borba kortyol eszébe jut az otthoni francia bor íze, s azt nyeli le. Melegen árad szét ereiben a bor, ahogy minden porcikáját átfűti a nyár emléke Ivannal. Ivonn egy szál ruhában omlik Ivan karjaiba. Az összes ablak tárva, a levegő nem mozdul. Az utcáról a város moraja kúszik be, de nem zavarja meg szemek ölelkezését. Ahogy az öledbe bújok, csókkal átkarolod a nyakam, s lehelleted szorítása átforrósítja a hasamat. Ölelj, ölelj még, ne hagyd abba...idézi Ivonn a pillanatot. Mostanra a tészta is az asztalon, gőzölögve készen áll a sült zöldségekkel való tálalásra. Micsoda ízek a számban, s látom, te is szereted. Szád szélén zellerlevél. Odahajlok és megeszem.

Janka

Janka egészen az égboltig merészkedik. A sötét, fekete, csillagokkal díszített mélységig. Kifigyelte, hogy a sötét, csillagos éjszaka éjjelente az óceánnal együtt hullámszik és minden egyes kis csillag egy kijárat, egy fénykapu a sötét köpenyen. Janka emlékszik csillagságára. Már késő este van. Hideg lábakkal bújik az ágyba, ahol már a jó meleg várja. Mark félálomban hagyja, hogy Janka az óceán parton hidegre fagyott testével hozzábújjon. Így összebújva, még a szobát is átmelegítik. Olyanok, mint két gyermek, s ez minden, amit most egymásért tehetnek.

Dalma

Dalma szereti az extatikus életet. Dobolni, táncolni, együtt lenni, a szív húrjain pengetni és az áramlás dallamát dúdolván, a hold, a nap, az ég és a szél táncát járni. Belefúródni, átsuhanni, a ritmusok résein át a mozgó mozdulatlanba.

Utcai zenészek színes kavalkádja, ismerős utcakövek és utcák, pedig még csak egy hónapja lakunk itt – gondolja. Sok a turista. Az itteniek most a főutcán, az üzleti negyedben sietnek nyakkendőben, öltönyösen és kösztümben. Ebben az utcában a Cuba streeten a járda szegélyén ülve is elfogyaszthatod a reggeli kávédat. Az utcán zenészek, ugyanazok, akik este is játszottak. Dalma akkor is és most is szívesen hallgatja őket. Jó zenét játszanak. Ahogy egy két dollárost dob a gitár tokjába az idősebb férfi felismeri, - hiszen ma is legalább kétszer ment el mellette – kacintva Dalmára mosolyog.

Angéla

Mert mi marad akkor, amikor már semmi sincsen...- tűnődik Angéla. Vannak, akik a számunkra elképzelhetetlen szerénység megváltásában élnek. Egy mai ember hogyan tudna élni a hűtője, vagy a mosógépe nélkül? Autó nélkül? A konyha, a szoba, az étkező és a háló, egyben egy kis szobácskában, bútorok, tévé, rádió, asztal és vendégváró székek nélkül. Semmi sem a miénk, ami földi és mindaz, amit a magunkénak vélünk, falként magasodik valódi értékeink elé.

Nelli

A parti dűnék felfogják az éles és csípős szelet, ami a homokot ha felkapja, élesen az arcomba szórja. Mindenhol homok. Az óceán sós íze keveredik a nyirkos hideg sokszor csontot mardosó túlkapásaival. Mégis milyen emberi elnyúlni a homokban és egy fűcsomón megtámasztani a fejem. Felettem az ég, velem ring a föld is, ahogy a hatalmas víztömeg zubog a lábam előtt. Öt perc és máris vizes a ruhám, nem csoda, hogy a ruhák a szekrényben nedvesen állnak. Nem tudnak megszáradni, de meg lehet szokni. Az ember többet is tud túrni és le tud mondani megszokott igényeiről. Írja most már a hasára gördülve Nelli, s a végtelenbe bámulva eszébe jut, hogy milyen kevés ruhája van ahhoz képest, hogy nemrégiben még több szekrényre való készlettel rendelkezett. Vajon hogyan lehet mindezt elmondani azoknak, akik minden nap egy másik cipőbe, egy másik nadrágba és ingbe bújnak. Nagyon kevésssel is lehet szépen, tisztán élni. Vagy csak így.

Bea

Kint hideg, nyirkos, télies ősz. Bea a fákon megdermedt rügyeket figyeli. A rügyeket melyek nem látnak tavaszt. Dideregve a konyhaablakhoz dugja az orrát.

Velejéig érzi milyen a hideg fagyos dermedés. Leül az ablak alatti székre, összedörzsöli kezeit és írásba kezd. Ír, a fáknak, az égnek és a szélnek, s ha megérkezel, akkor neked is. A szélnek jó írni,- gondolja, - hiszen azonnal elviszi és szétosztja. Így lesz a betűkből levél a fákon, szóközökből lélegzet, rés, a héjak között, csepp az idő szélén.

Maria

Több ezer éves vagyok. Öregasszony tekint rám. Görnyedt hátán tartja az időt, izületei rései között őrzi a múltat. Selymesen szűz, érintetlen tudásával szemembe fúrja tekintetét. Felismer engem, ős idők óta velem van. Vár. Szemeiben mint film pereg az életem. Szfínx, mely rezzenéstelen átenged magán.

*

Természetes kívánságra lettem figyelmes. A testem felől érkezett. Meztelen talpam a földet kéri, a kezem az égig kívánczik, a bőröm, a hajam a napban kíván fürödni. A belső szerveim pedig mintegy megkívánták a levegőt. A kopott lépcsőn a teámat szűröcsölgetem, s hagyom, hogy megérítsen a létezés. Csupasz testtel lemegyek az erdei patakhoz. Megmártózom, majd a fűbe bújok. Megcsókolom a földet. Kitárom karjaimat, s testemet átadom a szélnek, vele szárítkozom.

*

A felhőkön ücsörögök, s lenézek a város egyre füstösebb kavalkádjára. Amúgy városiasan élni a zajban, füstben, rohanásban, állandó lüktetésben... innen ez nem érthető.
Az ég fölé lélegzem magam, majd a föld mélyébe. Így kötöm össze az irányokat.
Egy pontban összeérve, cseppként zuhanok alá. Lefolyok az ablakon, s az ablak résén visszaérkezem a szobába. Lábam talajt ér, karjaimat az égből visszahúzó, tekintetemet középre hívom. Lélegzem, élek.

*

Ma Nirvanával találkoztam.

2007. November, Újzéland - Knolmár Marica